

2. aby tímto soudem pro ni k bezplatnému hájení její práv při ústním přelíčení ustanoven byl zástupce.

Nepoužije-li strana oprávnění prvéjšího, nepozbývá proto práva druhého.

Přes to tudíž, že žaloba zhotovena byla advokátem a že dle § 30. c. ř. s. processní plná moc přiložena byla, muselo rekursu vyhověno býti.

(Rozh. z 21. února 1906, č. j. R. II. 55/6.)

B.

Na inserční poplatek se právo chudých nevztahuje.

Žádost N., práva chudých požívajícího, za bezplatné uveřejnění ediktu v úředním listě oběma stolicemi byla odkázána; zem. soud v Brně k rozhodnutí svému připojil tyto

d ů v o d y :

Plným právem poukázal prvý soudce na to, že zákon ze dne 31. března 1875, čís. 52 ř. z. se netýká poplatků inserčních; neboť inserční poplatek jest hotová výloha, která povstává uveřejněním ediktu v listu úředním.

Že by erár byl povinen, nésti též tuto výlohu, není v zákoně svrchu zmíněném vysloveno, jak tomu jest v případě udělení práva chudých po smyslu § 64 c. ř. s., kde se výslovně rozlišuje mezi kolkou a jinými státními poplatky, pak mezi útratami potřebných vyhlášek; z čehož vysvítá, že slova v zákoně ze dne 31. března 1875 »dotýčné úřední výkony buďtež kolků a poplatků prosty« se týkají jenom kolků a poplatků státních, nikoliv útrat vzešlých námezdní smlouvou uzavřenou mezi státem a tiskářem úředního listu.

(Rozh. z 29. června 1906, č. j. R. II. 216/6.)

B.

Bylo-li jednání a rozhodnutí o námítce místní nepřislušnosti soudu spojeno s jednáním a rozhodováním o věci hlavní, nelze zamítnutí námítky té čeliti rekursem, nýbrž jen odvoláním.

Žalovaný vznesl u soudu I. instance námítku místní nepřislušnosti soudu toho.

Na základě usnesení soudu I. instance vyhrazeno bylo jednání o této vznesené námítce ve spojení s rozhodováním o věci hlavní.

První stolice rozsudkem námítku tu zamítla. Rekurs žalovaného zamítl zem. soud v Brně z těchto

d ů v o d ů :

Při rozhodování otázky, má-li se rekursu místo dáti čili nic, či je-li tento vůbec zamítnouti, vycházel soudní dvůr z následujících úvahy:

Dle § 261. c. ř. s. odst. I. může soud rozhodnutí svoje o privilegovaných námitkách, v citov. paragrafu vyznačených vyhoviti buď samostatně aneb rozhodnutí o nich — nebylo-li jim ovšem dáno místa — pojeti do rozhodnutí o věci hlavní.

V případě tom pak, bylo-li rozhodnutí o námitkách těch pojata v rozhodnutí o věci hlavní, jest dle odstavce III. téhož cit. §u možno onen do rozhodnutí o hlavní věci pojatý výrok o privil. námitkách, naříkati právním prostředkem opravným jen tím, jenž poskytnut zákonem proti rozhodnutí ve věci hlavní.

Patrně dle toho tedy, bylo-li ve hlavní věci rozhodnuto rozsudkem, že možno výrok o námitkách privilegovaných v § 261. c. ř. s. vytčených a do rozsudku toho pojatých, naříkati jen opravným prostředkem »odvolání«, poněvadž dle § 461. c. ř. s. toto jest právě opravný prostředek do rozsudku — a bylo-li ve hlavní věci rozhodnuto usnesením, že možno výrok o námitkách takových opět naříkati jen »rekurse« — ježto zase dle § 514. c. ř. s. tento jest řádným opravným prostředkem do usnesení.

Jen v § 55. c. ř. s. stanovil zákon výjimku, že výrok o útratách, do rozsudku pojatý, možno v případě tom, nebylo-li naříkáno co do věci hlavní, bráti v odpor jen opravným prostředkem rekursu.

Avšak odst. III. paragrafu 261. c. ř. s. uvádí zajisté v paměť všeobecná ustanovení §ů 461. a 514. c. ř. s. a přikazuje vůbec, že rozhodnutí o privileg. námitkách do rozhodnutí o věci hlavní pojatých nutno naříkati opravným prostředkem proti rozhodnutí o hlavní věci příslušejícím, nerozeznáváje ani, bylo-li si naříkáno jen proti výroku o oněch námitkách, pojatému do rozhodnutí o věci hlavní, či zároveň také co do věci hlavní.

Z těchto úvah vysvítá, že v našem případě jest ve smyslu civ. řádu soud. možným opravným prostředkem proti výroku o námitce místní nepříslušnosti do rozsudku o věci hlavní pojatému, jen odvolání a nikoli rekurs.

(Rozh. z 17. května 1906, č. j. R. II. 158/6.)

B.

Nepřípustnost mexitimního návrhu určovacího, má-li ním rozřešena býti otázka pasivní legitimace. Bylo-li o návrhu takovém jednáno v řízení řádném, platí pro řízení další původní řízení bagatelní, byť i usnesení ve směru tom učiněno nebylo.

J. Š., jakožto bývalý starosta obce M., chtěje míti obecní účty v pořádku, zaplatil za přířazenou obec H. jako kostelní přírážku 60 K (plat varhaníkovi, kostelníkovi a zvoníkům), kterouž částku oproti obci této zažaloval, tvrdě, že nadační listinou, na níž onu povinnost žalované obce zakládá, obě obce M. a H. jako obce politické se zavázaly.